

Като гръм от ясно небе

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 10 Март 2016 11:19

Странно функционира нашият живот без Христос, Който е Устроителят на нашия живот. Той настройва нашия живот. Докато богаташът от притчата имал всички хубави неща и казвал на себе си: почивай си, о, колко пари имам в банката! С тези пари ще живеят и внуците ми! Добре сме! Нямаме никакъв проблем. И изведнъж бам, неочакваното идва като гръм от ясно небе. Внезапно идва големият трус, който събаря всичко и тогава Бог и му казва: "безумецо, тази нощ ще *изискат* душата от теб". Ще я изискат от теб- никой не те моли, не те умолява, а ще я изискат. Душата ти си заминава, край, без обсъждания, без: да се разберем и да го обсъдим! Дойде краят, рязко, там, където не го очакваш. Летиш с 250 км/ч и внезапно пред тебе изскача отвесна стена, скала, сече ти пътя и не просто го сече, а не знаеш къде се намираш и казваш *ама чакай, аз имам планове за бъдещето, догодина съм си уредил да ходя на почивка, уредил съм си да купя еди-кой си имот, искам да построя къща и да сменя автомобила, имам планове!*

И Бог идва и ти казва: ти имаш планове, но планираш без Мен. И както Аз не те попитах и ти дадох живот, защото Аз го исках, а не ти го иска, защото не съществуваше, и никой не те пита, защото не си напълно свободен да правиш каквото си искаш. Тъй идва един друг момент и възможност да разбереш, че не си абсолютно свободен да правиш каквото искаш, не си абсолютно свободен да умреш когато ти искаш. Ще умреш когато Бог иска, ако Бог иска, и по начина, по който Той позволи да умреш. Най-малкото във външните обстоятелства, защото ти формираш душата си, но не ти определяш живота и смъртта. И това доказва, че не си господар на живота. Господ идва и му казва: днес си заминаваш. Както децата, когато имат десетминутен тест и внезапно преподавателят казва: деца, край, каквото сте писали, писали! Ама, имам още неща в ума си, знам още неща. Каквото сте написали! За 10 минути. Ето неочакваното. Гръм сред ясно небе.

Чух едно двустийе, където се казва *построй две къщи и получи един инфаркт*. Построил две къщи, но внезапно получил инфаркт и този един инфаркт победил двете къщите и всичко рухнало в живота му. Всичко свършило. Уреждаме много неща, представяме си много неща и важи това, което казваме *, въображението е виновно за всичко*

. Много неща си въобразяваш, но не влагаш Бога в тези планове, представи и мечти. Да кажеш: Боже мой, Ти какво искаш? Боже мой, направи ме чувствителен да виждам нещата така, както Ти искаш. Боже мой, извади ме от моето его, за да обикна Теб, моя брат и моето добро аз. Научи ме да обичам, да приемам посланията на живота. Имам пари? Тогава да помисля и за децата - моите и непознатите, за бъдещето, което очаква някои, бедните на тази земя, тези, които имат нужда, които са в трудност, да помисля за

Теб, да Ти благодаря и не само себе си да удовлетвори. Този егоизъм бил разкрит внезапно и се открило колко беден и разрушителен бил този план без Бога.

Когато бяхме в университета, един приятел, който не вярваше много в Бога, ми каза нещо. Не знам как се разви животът му след това. Той ми каза - ти си от Църквата, много сериозно си взел това. Аз искам да изпия чашата на греха до дъното! Защото чашата на греха е сладка. И аз му казах нещо, което чух от един светогорец като отговор: И как си толкова сигурен, че ще я изпиеш цялата? И как си толкова сигурен, че ще стигнеш до дъното? Колко хора спряха да пият дори чашата на греха, която казваш, че е сладка, защото дойде смъртта и ги спря рязко. Нима си се споразумял кога ще умреш? Знаеш кога ще умреш? Знаеш кога е краят на живота ти? Какво ще стане тогава? И след това, за да казваш нека отидем и да я изпием в този живот- това всъщност означава, че вярваш, че съществува друг живот и казваш нека да ядем тук, защото ако отидем в другия и видим какво е станало, а не сме яли и пили, тогава ще съжаляваме, че (тук) не сме яли и пили. Ама, ако вярваш, че съществува друг живот, тогава защо да ядеш и да пиеш тук? Какъв смисъл има това? Дето казваш: да ядем и пием и каквото правим, тук да го правим! Защо, след това какво, не ядат, не пият? Следователно, там съществува нещо друго, което те тревожи и искаш да го избегнеш, потапяйки се в нещата от този живот. Не това е решението. Не да ядем и да пием, защото утре умираме, а да прославяме Бога и след това да ядем и да бъдем по друг начин. И след това да правим и всичко останало, но да имаме правилна връзка с Бога.

А когато дойде време Бог да ни вземе от този свят, да не дойде внезапно, защото ще се обърнем към Него и ще Му кажем- Господи, не се изненадвам, очаквах Те. Да, кажи го и ти, която си млада майка и ти, който си млад, дори сега Бог да те призове, да кажеш в теб: Господи, аз съм отдаден на моите деца, работи въкъси, правя много неща, Ти се ме поставил на тази земя, не отхвърлям живота, казвам да, приемам даровете Ти, но не ги абсолютизирам, не Те забравям, не прилепвам към тях, не затъвам в тях. Гледам децата си, но с моята душа съм близо до Теб, за Теб обичам децата си, - чрез всичко това искам Теб да доближа.

Оттук, и да дойде смъртта, дали сега или след много години, тя не ни ужасява, не ни сепва и не ни шокира. Страшно е да видиш човек, който внезапно научава, че умира. Ако сте виждали това, то е разтърсващо. Животът ти да върви добре и внезапно лекарите да ти кажат: ела отново, става нещо, трябва да се подложиш на терапии и твоето здраве започва да се влошава. Ти се шокираш, защото казваш: Аз имам други неща в ума си, защото искам други неща в този живот, искам да живея, не искам нещо друго. Искам това, което ми харесва, не искам да ходя някъде другаде. Харесва ми тази земя. И Бог ти казва: ама тази земя, детето Ми, не е твоето предназначение. Осъзнай това. И не поисках от теб да оставиш жената, която обичаш, а да обичаш жената, която ти дадох, и зад нея да виждаш Мен. И ако тя е красива, да разбереш, че Аз, Който ти я дарих, съм много по-красив, по-силен да те изпълня с щастие и радост, много по-блажен. Ако това творение, което ти дадох, те прави щастлив, колко повече, колко по-голямо щастие

ще имаш, когато намериш Мен Бога, твоя Творец?

Ти не трябва да казваш: а-а-а, ако е така, за какво да се жени човек? За какво да се занимавам с това? Да зарежа всичко! Не! Нито разочарование, нито меланхолия, нито обезсърчение. Не. Ще гледаме нещата истинно, от всички страни, ще гледаме и живота, и смъртта в Христос. Когато обичаш Христос, знаеш и да живееш, знаеш и да умираш. Знаеш по-скоро само да живееш. Защото, ако Го обичаш, не умираш. Разбираш, че това е същинският живот- единението с Него. Това, което казва св. Йоан Златоуст- да докосваш тази земя само с крайчеца на нозете си. Тоест да ходиш на тази земя като някои танцьори, като някои балерини, които едва докосват земята. Останалото тяло е във въздуха. Да се занимаваш с нещата от тази земя, но останалата част от теб, твоя ум, сърце, помисли, желания, пориви да са в Бога. Пророк Даниил бил *мъж желан* (Дан. 9:23) ? Имал

свещени желания, искал хубави, святи неща, не само в този живот. За да не се изненадаме, а да кажем: Господи, чаках Те, къде беше? Дойди. Не дойди, смъртта! Не, на смъртта няма да кажем дойди, защото това ни ужасява. А казваме Дойди, Господи! Така завършва Светото Писание- Да, дойди, Господи Иисусе! Дойди, Христе мой! Христос очаквам, не чакам края, не съм отчаян, искам силно живота, затова съм в Църквата, не обичам смъртта, не обичам мрака, не обичам самотата, а обичам Христос. Затова знам както да се радвам на това, което Христос ми дава в този живот, така и да Го очаквам правилно в другия живот. Църквата така гледа на нещата, така ни казва Бог.

Превод от гръцки: Константин Константинов*{jcomments off}*